

δόγματα τούτης τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου ἐν Ρώμῃ 1583 εἰς 8^{ον}.

• Ἐν Μασσαλίᾳ, πρώτην Ὀκτωβρίου 1841 π.

Ἀπονέμοντες λοιπὸν τὰς ὀφειλομένας εὐχαριστήσεις πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Κ. Κρεατσούλαν διὰ τὰς προσφορὰς τοῦ τούτου, πεπεισμέθα ὅτι ταχέως θέλομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ εἰπώμεν καὶ πλείω ἐτι περὶ τῆς φιλογενείας αὐτοῦ τιμῶντος τὸν κληρὸν μας ἐν Εὐρώπῃ, καὶ τιμωμένου καὶ αὐτοῦ παρὰ τε τοῖς ὁμογενέσι καὶ ξένοις διὰ τὰς ἀρετάς, καὶ ἰδίως διὰ τὰς πρὸς τὸν πλησίον εὐποιίας του. Οἱ λόγοι τοῦ ἔθνους ἡμῶν ὀφείλουσιν αὐτῷ πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν οὐχὶ μόνον διὰ τὰς ἄνω προσφορὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περίσωσιν τῆς προτομῆς τοῦ Κοραῆ, ἣτις πρὸ ἐτῶν κοσμεῖ τὸ Πολυτεχνεῖόν μας, καὶ τὴν τῆς ἐν Χίῳ πολυτίμου Βιβλιοθήκης αὐτοῦ. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη ἐγκαταλειφθεῖσα παρὰ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης του εἰς τὰς χεῖρας τῶν δανειστῶν του, ἐμελλε νὰ διαμελισθῇ καὶ πωληθῇ ἐπὶ δημοπρασίας, ὅτε ἀγαθῇ τύχῃ διερχόμενος ἐκ Παρισίων ὁ Κ. Κρεατσούλας ἔμαθε τὸ περιστατικόν, καὶ ἔσπευσε νὰ προλάβῃ τὸν διαμελισμὸν καὶ τὴν πώλησιν, ἀποτίσας τὰ ὀφειλόμενα. Τοιοῦτοτρόπως περιήλθεν εἰς χεῖράς του ἡ βιβλιοθήκη αὕτη· θέλων δὲ νὰ ἐμπληρώσῃ τὴν τελευταίαν διατάξιν τοῦ ἀποθανόντος, ἐξαπέστειλεν αὐτὴν εἰς Χίον, πλὴν πολυτίμων τινῶν χειρογράφων, ἅτινα κάλλιστα ποιῶν ἐκράτησε παρ' αὐτῷ. Ὡς καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ πατρὸς τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας κοσμεῖ τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀναγνωστηρίου τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου, οὕτω πεπειθότες εἰς τὴν φιλογενείαν σοῦ Κ. Κρεατσούλα, ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι κοσμήσει καὶ ταῦτα τὴν βιβλιοθήκην τῶν χειρογράφων, μεθ' ὧν καὶ ἡ Πεντάτευχος καὶ τὸ χειρόγραφον τοῦ Ζεβεῖρα, τὰ δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ πενθουμένου σεβαστοῦ διδασκάλου καὶ φίλου Θ. Φαρμακίδου.

Τ.

ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΕΝ ΒΡΟΥΝΣΒΙΓΩ.

—ooo—

Ἀσμένως καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διεδράμομεν τὰ ἐν ταῖς γερμανικαῖς ἐφημερίσι περὶ συνελεύσεως τῶν Γερμανῶν φιλολόγων γραφέντα. Ἱσραῖον δηλονότι ἐπεκράτησεν ἔθος ἥδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, καθ' ὃ συνερχόμενοι αἱ φιλόλογοι καὶ γλωσσολογισταὶ τῆς Γερμανίας εἰς τινα πόλιν, βουλευόμενται ἀπὸ κοινῆς περὶ διαφορῶν τῆς ἐπιστήμης ζητημάτων. Ὁ σκοπὸς τῶν τοιούτων συνόδων ἐστὶ διττός, ἐπιστημονικὸς καὶ κοινωνικὸς. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεκροτήθη ἡ συνέλευσις ἐν Βρουνσβίγῳ. Καὶ κατὰ

μὲν τὴν πρώτην ἡμέραν ἦτοι τὴν 28 Σεπτεμβρίου Ν. Ἐ. ὁ πρόεδρος τῆς συνελεύσεως Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γοττίγγης Κ. Σάουπε προσεγορεύσας κατὰ τὸ εἶκος πάντας τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συνεγγεμένους, ἀπήγγειλεν ἀμέσως μετὰ ταῦτα μακρὰν περὶ τῆς Προμηθεϊκῆς θρησκείας (Vorhome-rische Religion) πραγματείαν, ὡς πηγὴς τῶν ποιήσεων τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου. Ὁ ῥήτωρ διὰ πλείστης ὀξυνοίας ἐξήγησε τὴν οὐσίαν καὶ σημασίαν τοῦ μύθου, ὅστις, ὡς εἶκος, μετεβλήθη, ἐπειδὴ ἡ φυσικὴ σημασία ἀντικατέστη διὰ τῆς ἠθικῆς, ἐπειτα δὲ διὰ διαφορῶν ἀποικίσεων ἡ μεταμόρφωσις τοῦ μύθου ἦν ἀναπόφευκτος. Καθόλου δ' εἰπεῖν αἱ τοῦ Πρελλέρου περὶ μυθολογίας θεωρίαι προσεπέλασαν πρὸς τὰς τοῦ Πέτερσεν. Ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ εἰρημένῃ πραγματείᾳ εὗρεν οἰκεῖον τόπον καὶ τὸ περὶ γενέσεως τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ζήτημα, ὃ λέγων ἐκκρύχθη ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ Νίτσχου, ἣν ὁ πολυμαθὴς οὗτος ἀνὴρ ἀνεπτυξεν ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ α' *Ὀδύσσεια*, ὃ ἐκτυπωθέντι ἐν τῇ ἐγκυκλοπαιδίᾳ τῆς Ἀλλης (in der Halleschen Encyklopaedie). Οἰκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ παραδοχὴ διασκευασμένων χωρίων οὐδόλως ἀμφισβητεῖται ὑπὸ Πέτερσεν καὶ Νίτσχου. Ἐν τῇ προμνησθείσῃ πραγματείᾳ ἐξητάσθησαν καὶ ὅλως ἐξαιρετικὰ ζητήματα, οἷον καὶ τὸ ἀεγίγνωσκεν ὁ Ἡσιόδος τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα; ὃ ῥήτωρ ἀπήντησεν ἀποφατικῶς. Ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Ἡσιόδος κατ' αὐτὸν ἠρῶντο ἀπὸ κοινῆς πηγῆς. — Μετὰ τὸν ἀξιόλογον τοῦτον λόγον, ὅστις ἐκίνησε τὸ διάφορον τῶν ἀκρατῶν, ὠμίλησεν ὁ ἐξ *Ἀλτόνης* δόκτωρ Κίρχοφ περὶ φωνητικῶν σχημάτων ἐν τῷ πρώτῳ χωρικῷ τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους. Ὁ Κ. Κίρχοφ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς ὁρθῆς ιδέας ὅτι ἔθνος, οἷον τὸ Ἑλληνικόν, ὅπερ προήγαγεν εἰς τὴν εὐεργεσίαν τὴν τέχνην καὶ ἐπιστήμην καὶ ἔσχε λεπτοτάτην καλλιαισθησίαν, πάντως εἶχε καὶ ἐν τῇ μετρικῇ σταθερὰν ἀναλογίαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἐκφραστὴν ἔννοιαν. Ὁ Κ. Κίρχοφ φαίνεται ὅτι λίαν ἀσμένως κατέγινε πρὸς τὸν διαμελισμὸν τῶν ποιήσεων εἰς τοιαῦτα φωνητικὰ σχήματα. Τοιοῦτότροπον θεωρίαν ἐξέθηκεν ἄλλοτε καὶ περὶ Ὁρατίου ἐν τῷ *Ρηνικῷ Μουσείῳ* τῆς φιλολογίας (in dem Rheinischen Museum fuer Philologie). Ἡ ἀρχαία μετρικὴ κατέστη νῦν ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας σπουδῆς ἀντιπαρξιασσομένων διαφορῶν συστημάτων ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τῆς ἀρχαιομαθείας. Ἀλλὰ τῇ ὁλῳ νῆα ταύτῃ θεωρίᾳ τοῦ Κίρχοφ, τοῦ ἄλλως ἐμβριθέστατα μελετήσαντος τοὺς Ἕλληνας ποιητάς, διαφωνοῦσιν οἱ φιλολογοῦντες. Δυστυχῶς ἀπῆλθον πολλοὶ ἀπὸ τοῦ ἀκρατηρίου, ἐν ᾧ ἀπαγγέλλετο ὁ προμνησθεὶς λόγος. Πρὸ δὲ τοῦ γενικοῦ γεύματος ἐπεκέρθησαν πλείστοι τὸν περιφανῆ μητροπολιτικὸν ναόν, οὗ ἡ ἔγερσις ἤρξατο μὲν ἐν ἔτει 1172 ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Λέοντος, τὰ δ' ἐγκαίνια ἐγένοντο ἐν ἔτει 1188. Παρὰ τὰς ἀξιολόγους ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ τούτου ζωγραφίας ἀξιοθέατα ἐν αὐτῷ, εἰσὶ καὶ ὁ ἀνδριὰς Ἑρρίκου τοῦ Λέοντος, καὶ ὁ

τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἑρμάννου ἀπὸ Ἰλδεσχέιμ, τασσόμενος κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς II' ἑκατονταετηρίδος. Καὶ τοῦ Μουσείου οἱ ἀφθονοὶ θησαυροὶ ἠνοίχθησαν πᾶσι τοῖς ξένοις. Περί τὴν 2 ὥραν μ. μ. ἤρξατο τὸ γεῦμα, καὶ ἐγένοντο κατὰ τ' ἀνέκαθεν παραδεδομένα προπόσεις ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς συνελεύσεως καὶ ἄλλων λογίων. Ἡ πανηγυρικὴ τράπεζα ἦν πολυάρθμος. Ἐπειδὴ δ' ἐγγὺς τοῦ θεάτρου ἐξερράγη πυρκαϊά, ἀνεβλήθη ἡ πρὸς τιμὴν τῶν φιλολόγων ἐκλεχθεῖσα παράστασις τῆς *Aimilia Gallica*, ποιήματος τοῦ Λεσσιγκίου. Ἐντεύθεν τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως, οἶονεῖ ἐπισημότερον γινόμενον, ἐπισκέφθησαν πλείονες, ἃ τε τῷ θεάτρῳ παρακείμενον. Ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συνελεύσεως προσελθόντων φιλολόγων ἡριθμοῦντο καὶ οἱ πανεπιστημιακοὶ Καθηγηταὶ *Fritsche* τοῦ Ροστόκ, *Caesar* τῆς Μαρβούργης, *Lange* τοῦ Γέισεν, *Hoffmann* τῆς Βιέννης, ὁ Πρέλλερς ἐφορος τῆς ἐν Οὐϊμάρη βιβλιοθήκης, καὶ οἱ γυμνασιακοὶ Καθηγηταὶ *Merklin* τοῦ Δορπάτ καὶ *Ahrends* τοῦ Ἀννόβερ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀλλῃ ὀρφανοτροφείου *Eckstein* ἐμνήσθη διὰ βραχείων τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκμετρήσαντος τὸ ζῆν Εἰρηναίου Θεοφίλου, ὡς φιλολόγου ἐν γένει κατ' ἐξοχὴν ὡς μέλους τῆς συνελεύσεως. Προέτεινε δὲ ἵνα πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξόχου τούτου λόγου χαραχθῇ νομισματοσημον, ὡς ἤδη ἐνεχαράχθη τοιοῦτον εἰς ἀνάμνησιν καὶ τοῦ Εἰρηναίου Ιάκωβς καὶ τοῦ Γοδοφρείδου Ἑρμάννου. Ἡ πρότασις ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς συνελεύσεως, ἦτοι ἡ 29 Σεπτεμβρίου. Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γοτίγγης Ἐρνέστος Κούρτιος ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, ἵνα συλλεχθῶσιν εἰς ἐν ὅλον ὅσα ὁ Ὀδορρεϊδὸς Μύλλερς, ὃ ποτὲ καιροῦ συνώδευσεν οὗτος εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ἔγραψεν ἐν διαφόροις φιλολογικαῖς ἐφημερίαις καὶ περιοδικαῖς συγγράμμασι, καὶ ἀποτελέσῃ τὸν τρίτον τόμον τῶν μικροτέρων αὐτοῦ συγγραμμάτων. Πρὸς τοῦτο ὑπεβλήθη τῇ συνελεύσει κατάλογος πρὸς συνδρομὴν. Ὁ ρήτωρ ἔδωκε σύντομον χαρακτηρισμὸν τοῦ καθ' ὅλα τὰ εἶδη τῆς φιλολογίας διαπρέψαντος διασκήμου τούτου ἀνδρός, οὗ ὁ τάφος νέον προσέθηκε κλέος τοῖς λόφοις τοῦ Ἀκαδήμου. Μετὰ τὴν βραχείαν ὁμιλίαν τοῦ Κούρτιου ἠρώτησεν ὁ *Eckstein* περὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἐπὶ ὅν ἔτος θέλει συγκροτηθῇ ἡ συνέλευσις. Κατὰ τὸν κανονισμὸν ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως ἀναγκαίως προστιμήθη πρὸς μεσημβρίαν. Ἐκ τῶν προταθεισῶν πόλεων Μάϊντζ, Οὐϊσβάδεν καὶ Φραγκφούρτης παρὰ τὸν Μοῖνον, τὸ προεδρεῖον ἀπερρίνατο ὁμοθυμαδὸν ὑπὲρ τῆς τελευταίας, καὶ ἀπένειμε τὴν προεδρίαν τῷ γυμνασιάρχῃ αὐτῆς δόκτορι Κλάσσεν, τῷ δὲ Καθηγητῇ Φλεκείσεν τὴν ἀντιπροεδρίαν. Ὁ δεύτερος ἄτε πρῶν ἐν τῇ συνελύσει ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τὴν προσδοκίαν, καθ' ἣν ἡ γερουσία καὶ ὁ δῆμος τῆς Φραγκφούρτης (*Senatus populusque Francofurtanus*)

θέλουσιν ὑποδεχθῇ τὴν συνέλευσιν. — Μετέπειτα ὁ γυμνασιάρχης Στέϊν (ὁ γνωστὸς καὶ ὡς ἐκδότης τοῦ Ἡροδότου) διέλαβε περὶ ἀντικειμένων τῆς ῥωμαϊκῆς ἀρχαιομαθείας, ἃ ἀνεσκήρυσαν παρὰ τὸ Ἐρεξέλ. Ὁ Κ. Στέϊν ἐστὶν ἐγκρατέστατος τοῦ μέρους τούτου τῶν ῥωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Μετ' αὐτὸν δ' ἀναστὰς ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Οὐϊρζβούργης Κ. Οὐρλίχος ἀνέγνω μακρὰν ἐκθεσιν περὶ μνημείου ἀνευρεθέντος παρὰ τὸν Ξάνθον, ὃπερ διαφυλάττεται ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖς περιέχοντι θησαυρῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ. Εἰρήσθω δ' ἐν τούτῳ τοῦ λόγου, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ *Lloyd* καὶ *Fellow* ἡσχολήθησαν τελεσφόρως περὶ τὰ Λυκισκὰ μνημεῖα. Ὁ Κ. Οὐρλίχος ἐπειράθη νὰ καταδείξῃ, ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο πιθανῶς συνέστη ἅμα τῇ λήξει τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀλλ' ὁ Μερκλίνος διαφωνῶν τῇ τοῦ Οὐρλίχου γνώμῃ γνωματεύει, ὅτι ὁ ῥυθμὸς τοῦ ἐγγράμματός ἐστιν Αἰγινητικὸς, ἐν ᾧ ὁ Οὐρλίχος κατατάττει τὸ ἐν λόγῳ καλλιτέχνημα εἰς τὴν τοῦ Σκόπα σχολήν. — Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ βιβλιοφύλαξ τοῦ Οὐολφενβύτελ δόκτωρ Βέθμανν ἐξέθηκε δοκίμιον περὶ ἐγγραφῶν ἐλλληνικῶν τύπων, ὃ ὑπέβλεπε τῇ συνελεύσει τὴν ἀξιόλογον ἐργαστάσιον τοῦ ἐν Λειψία βιβλιοπώλου *Teubner*. Ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἀπήγγειλεν ὁ Κ. Βέθμανν βραχείαν μὲν ἀλλὰ σπουδαίαν ἐκθεσιν περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνικῆς γραφῆς. Ἡ δὲ συνέλευσις ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς τῷ Κ. Βέθμανν ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ δοκίμῳ.

Ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς συνελεύσεως, ἦτοι ἡ 30 Σεπτεμβρίου. Μετὰ τὸν Κ. Βέθμανν ὠμίλησεν ὁ Γυμνασιάρχης τοῦ Πάρχιν δόκτωρ Λύβκερ περὶ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, προθέμενος νὰ παραστήσῃ, ὅτι καὶ δράματά τινα τοῦ Εὐριπίδου πρέπει νὰ ἀναγινώσκωνται ἐν τοῖς Γυμνασίοις. Ὁ Κ. Λύβκερ διὰ τῆς ἀξιόλογου αὐτοῦ συγγραφῆς «*Die Sophocleische Trilogie und Ethik*», ἦτοι Ἡ τοῦ Σοφοκλέους *Θεολογία* καὶ Ἡθική, ἔδωκε πότον ἐμβριθῶς καὶ ἐπιχαρίτως κατέγινεν εἰς σπουδὴν τῶν Ἑλλήνων τραγικῶν. Ὑπερασπίζεται δ' ἐν τῇ εἰρημένῃ συγγραφῇ τὸν Εὐριπίδην κατὰ τῶν ἀδίκων περὶ αὐτοῦ κρίσεων τοῦ δόκτορος Βούνσεν, ὃς ἐξήνεγκεν οὗτος ἐν τῷ νεωστὶ δημοσιευθέντι ποιήματι αὐτοῦ *Gott in der Egeschichte*, ἦτοι Θεὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὁ Κ. Βούνσεν εὕρισκε ἐν τῷ Εὐριπίδῃ διαφθοράν τῆς συνειδήσεως τῶν θεῶν χαλεπῶς πάνυ δικαιολογητέαν, μεγάλην παρακμὴν τῆς τέχνης, προσποιητὴν παρωδίαν τῶν προτέρων ἡμερῶν κτλ. Μετὰ μακρὰν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου συζήτησιν ἐγνωμάτευσεν ὁ Κ. Λύβκερ, ὅτι ἡ εἰς τὰ Γυμνάσια φοιτῶσα νεολαία πρέπει ν' ἀρχῇται τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐριπίδου ἵνα καταμανθάνῃ τὴν διακρίσιν τοῦ δημοτικοῦ ἀπὸ τοῦ τεχνικοῦ δράματος, καὶ συνέστητε πρὸς τοῦτο τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Βακχῶν, τῆς Ἑλένης, τοῦ Ἰωνος, τῆς Μηδείας, τῶν Φοινισσῶν καὶ τῶν Τρωάδων. Ὁ λόγος τοῦ Κ. Λύβκερ ὑπῆρξε κατὰ πάντα ἀξιόλογος, καὶ κατέδειξε πόσον κατέχει τὰ πολλὰ καὶ καλὰ περὶ Εὐριπίδου

ὑπὸ Οὐελκέρου, Βερνάρδου, Ναιγελσβαχίου, Άρτουγγ καὶ ἄλλων γραφέντα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο διακοπή τῶν ἐργασιῶν μέχρι τῆς 4 μ. μ. ὅτε συνήλθον εἰς τελευταίαν συνεδρίαν. Ὁ γυμνασιάρχης τῆς Βρέμης *Fragerhört* ἀνέγνω ἀπὸ τῆς 4—6 μ. μ. μετάφρασιν τοῦ *Οἰδίποδος Τυράννου* τοῦ *Σοφοκλέους*. Ὁ λόγιος αὗτος διαπρέπει ὡς μεταφραστής. Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἰδιαίτεράν ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὁ τρόπος, δι' οὗ μετεγλώττισε τοὺς χοροὺς τῶν τραγικῶν. Κατὰ τὴν ἀκρόασιν ταύτην παρήσαν καὶ πολλὰί Κύριαι τοῦ Βρουναβίγου. Μεπειτα δὲ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς συνελεύσεως Κ. Γεϊπ διὰ φιλικωτάτων λέξεων ἐκήρυξε τὴν διάλυσιν τῆς συνελεύσεως, ὅτε ὁ Καθηγητὴς τοῦ ἐν Οὐρατισλαύτῃ Πανεπιστημίου Κ. Άσιος λαβὼν τὸν λόγον ἐξέφρασεν ἐξ ὀνόματος τῆς ὅλης συνελεύσεως τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τῷ ἡγεμόνι Βρουναβίγου, τῷ ὑπουργεῖῳ καὶ τῷ Προεδρεῖῳ τῆς συνελεύσεως. Ἀμα δὲ τῇ διαλύσει τῆς τελευταίας ταύτης συνεδριάσεως καταυθύνθησαν ἅπαντες εἰς τὸ θέατρον ἵνα ἴδωσι τὴν ἑνεκα τῆς πυρκαϊᾶς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συνελεύσεως ἀναβληθεῖσαν παράστασιν τῆς Αἰμιλίας Γαλόττου, ἧς τὴν ἐπιτυχίαν διεδήλωσαν οἱ θεαταὶ δι' ἐπανειλημμένων χειροκροτήσεων. Ἐξαιρετικῶς δὲ διέπρεψαν οἱ ὑποκριθέντες τὴν κόμησσαν Ὁρσίναν, τὴν Αἰμιλίαν, τὸν πρίγκηπα, τὸν Ἄγγελον κτλ. Τὸ θέατρον διεδέχθη ἄλλο ἐπίσης γοητευτικὸν θέαμα τὸ διὰ βεγγαλικῶν δηλονότι φώτων φωτισθὲν βουλευτήριον. Καθ' ὅλην δὲ σχεδὸν τὴν νύκτα ἀντηλλάσσοντο φιλικώτατοι διάλογοι ἀποχωριζομένων τῶν συναδέλφων.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν περὶ τῆς φιλολογικῆς συνελεύσεως προσθέτομεν, ὅτι ἐν ταύτῃ συνεκροτήθη καὶ ἡ τῶν γλωσσοπιστημόνων. Καθ' ἐκάστην δὲ πρωίαν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν φιλολογικῶν συνεδριάσεων ἐγίνοντο αἱ τοῦ παιδαγωγικοῦ τμήματος μάλιστα ὑπὸ γυμνασιαρχῶν καὶ γυμνασιακῶν Καθηγητῶν. Τὸ δὲ κυριώτερον ἀντικείμενον, εἰς ὃ ἡσχολήθη τὸ παιδαγωγικὸν τοῦτο τμήμα ἦν τὸ πρὸς σωματικὴν εὐεξίαν τελεσφορώτατον τῆς γυμναστικῆς μάθημα, ὃ εὐχῆς ἔργον ἦτο νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἡ κυβέρνησις ἡμῶν εἰς τὰ ἡμέτερα σχολεῖα.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Σύρου.

Ο ΨΩΜΟΖΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (*).

(Ἐκ τῶν τοῦ *Α.Ι. Σούτσου*.)

—οοο—

Ἐνας γέρος στρατιώτης μὲ τοῦ ζήτουλα τὸ δίσκο, στὸ ραβδί ἀκυμβισμένος καὶ μὲ τὸ σακκὶ στὸν ὦμα,

(*) Ἡ παραθεμένη εἰκὼν ἐξυλογραφήθη ὑπὸ τοῦ Κ. Π. Σκιαποπούλου, ἔχοντος πρὸ ὀφθαλμῶν ἐπαίτην ἀρματόν, τὸν ὁποῖον πολλοὶ τῶν ἐν Ἀθήναις θέλουσι βασιλῆως ἀναγνωρίσει. Καὶ

ἔλεγε σ' ἓνα παιδάκι τοῦ τοῦ ἔδιχνε τὸν δρόμο·
Μὴ, παιδάκι μου, μὴν τρέχεις καὶ πολὺ ὀπίσω μνήσκω,
Ἐοὺ εἶς' εὐτυχισμένο . . . τὰ ματάκια σου τὰ ἔχεις·
Γερά ἔχεις ποδαράκια, κ' ἐλαφρὸ σὲν λάφι τρέχεις . . .
Ἐγὼ ἔχασα τὸ φῶς μου στοῦ Μισολογγίου τὴν πόλι,
Καὶ τὸ ἓνα μου ποδάρι μὲ τὸ ἔρπαζε τὸ βόλι,

Ποῦ νὰ εἴμασθε, παιδί μου; . . . Εἶναι νύκτα; . . . Εἶναι μέρα; . . .
—Νύκτα εἶναι . . . Στὸ Ἀνάπλι ἐξυγώσαμε, πατέρα.
—Στὸ Ἀνάπλι!—Κλαίεις, γέρο;—Τὰ παλιὰ μοῦ ἐθυμῶμαι . . .
Τ' ἦμην πρῶτα, τ' εἶμαι τώρα στέκομαι καὶ συλλυγοῦμαι . . .
Στὸ Ἀνάπλι! ! ! Ἐγὼ πρῶτος καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα
Πήδησα στὸ Παλαμίδι.
Ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον βράχο πρῶτα ρίπτουμουν σὲν φίλι,
Καὶ σηκώνω μόλις τώρα τὸ βαρύνετρό μου σῶμα.

Ὁ ψωμοζήτης στρατιώτης.

Ἐταπλώθηκα . . . Δὲν βλέπω τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
Κι' ὁ ἑλαιοφόρος τῆς ἡλίου στά ματάκια μου δὲν λάμπει . . .
Δενδρὸσκέπαστοι, ὠρεῖται κ' αἰματοερεμμένοι κάμποι,
Σ' ἐσὰς τώρα κόσμος ἄλλος ζωὴν ἡσυχῇ περιῖ.

τὸ μὲν ἐξυλογράφημα εἶναι ἐντελέστατον, ἢ ἐκτύπωσις ἕως ἀτέχνως γινομένη, διὰ τοὺς λόγους οὓς καὶ ἄλλοτε εἵπομεν, δὲν ἀναδεικνύει τοῦ πρωτοτύπου τὴν καλλονήν. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε εὐχῆς ἔργον ἦτο εἰς διατηροῦντο διὰ τῆς ζωγραφίας τύποι παλαιούμενοι καθ' ἐκάστην καὶ ὁλονὴν ἐκλείποντες· διότι ἡ ἱστορία, θανειζομένη καὶ αὐτῶν τὴν βοήθειαν ἀποβαίνει εὐληπτετέρα. Ἡ Πανδώρα πολλοὺς τοιοῦτους περιέσωσεν· ἀλλ' ἡ προκίρσις εἶναι κατὰ πολὺ ἀσθενεστέρᾳ τῆς δυνάμεως αὐτῆς.